

Пѣсенъта му е тѣй жална, че не мога да сдържамъ сълзитѣ си. Питай него.

Мравката вдигна очи нагоре къмъ лешника.

— Хей, пѣснопоецо, — провикна се тя, — защо разплаквашъ камънитѣ? Ела тука да ми разкажешъ!

Славейчето слѣзе, кацна на пжтя до мравката и всичко ѝ разказа.

— Само за едно гроздово зърно ли ти е мжката, нѣмашъ ли друга грижа? — попита мравката.

— Нѣмамъ, — отвърна птичето.

— Тръгвай тогава на кладенчето съ мѣхнатата коруба, дето е подъ синора на дѣдовото Радойково лозе. На пжтеката до самото кладенче ще намѣришъ не едно, а две жълти гроздови зърна. Отъ дѣдовото Радойково лозе сж. Всѣки день на пладне дѣдо Радойко слиза на кладенчето да си вземе вода съ кратунката. Вчера той до-

несе единъ голѣмъ гроздъ и го потопа въ кладенчето да истине. Когато си тръгна и дѣсната му ржка почна да трепери — нали ржцетѣ на старитѣ хора винаги треператъ — отъ грозда се отрониха дветѣ най-сладки зърна и паднаха на земята. Азъ, като ги видѣхъ, очитѣ ми останаха въ тѣхъ. Помислихъ си: ехъ, да мога нѣкакъ да търкулна едното къмъ дома! Въ кжши си имамъ една бѣчвичка. Ще си направя безалкохолно вино и цѣла зима ще си сръбвамъ отъ него. Но нѣма какъ. Зърното е тежко, пѣкъ азъ съмъ слаба. Не мога да го мръдна. Иди баремъ ти. Клѣвни едното, а другото занеси въ гнѣздото на майка си.

Славейчето се втурна къмъ кладенчето и намѣри гроздовитѣ зърна, зарадва се, прѣпна съ криле, грабна ги лакомо съ човка и литна назадъ. Когато мина край жилището на мравката, то пусна предъ вратата ѝ едното зърно, а другото отнесе на болната си майка.

А. Каралийчевъ

